

Babbels van de kaai blijven tenslotte maar... kaaibabbels

Men kan het noemen hoe men wil, maar het is een feit dat een journalist van nature uit, de gewoonte heeft zijn neus te steken in bepaalde zaken. Is het aangeboren nieuwsgierigheid? Is het beroeps-misvorming? Is het misschien een ietsje onbescheidenheid?

Allesmaal mogelijkheden welke wij overlaten aan de opvatting van de lezer.

Zo gebeurt het dan ook, dat wij — tussen twee activiteiten in — eens gaan kuieren op plaatsen welke gekend zijn als pleisterplaatsen van een of ander tak van dit of dat bedrijf.

Zo heeft ook onze visserij enkele van die typische plekjes, waar samengetroeft wordt om de laatste nieuwtjes eens onder de loupe te nemen.

Op onze visserijredactie hebben wij hiervoor tenandere een speciale naam, nl. « het Komiteit van de Koaie ».

Nu gaan wij ons niet inlaten met het beoordelen van de competentie van deze mensen, die in hun bedrijf misschien stuk voor stuk grote bonzen zijn en vaak zeer gezonde gedachtenwisselingen voeren.

Maar... er is hier een maar! Vaak mochten wij ook getuige zijn van gesprekken die, op zijn zachtst uitgedrukt, vernederend waren voor het bedrijf. Waar het dan wel over ging...? Och mens, de meest verschillende onderwerpen werden behandeld, en dan nog met een schijnbare vakkennis dat wij er gingen bij duizelen. Hoe onwetend waren wij toch nog... hoe onervaren...

De slooppremie? Larie in een apekool! Enkel in het leven geroepen om enkele heren uit het bedrijf te bevoordelen. Dit en dat was niet goed, en zou zo en zo moeten veranderd worden. Pas dan zou het doeltreffend kunnen zijn, aldus een babbelaar van de kaai.

De kooperatieve gedachte? Mens, een dikke onzin, die er slechts opgericht is enkele mensen een dikke stuiver te doen verdienen en de rechthebbenden het verloren vierdeel te geven. Moest ik president zijn, het zou er nogal anders aan toe gaan. Eerst en vooral zou ik dit doen, en mijn tweede werk zou zijn dat te doen. Want dit is toch noodzakelijk hé?, zo sprak een tweede kaaiprater en zijn betoog werd met een kopgeknik beaamd door de overige leden van het komiteit.

De opvangregeling? Och kom, werd er ooit iets in het leven geroepen waarin groter misbruiken bestaan dan dit? Zo voor de vuist weg kan ik tientallen gevallen opgeven waaraan een reukje zit, en die toch nog hun goesting kregen, omdat zij getrouwd zijn met de dochter van een mijnheer die het voor het zeggen heeft.

Dit zijn zo enkele losse gesprekken welke wij konden opvangen. Het spreekt vanzelf dat, voor een buitenstaander die totaal onwetend

is over de mentaliteit welke in onze vissersmiddens heerst, dergelijke toestanden, een ongunstige atmosfeer scheppen en absoluut onduidelijk in de XXste eeuw.

Wij zijn evenwel een weinig vertrouwd met het visserijbedrijf en hebben dan ook eens wat verder gekeken dan onze neus lang is. Uit het kleine onderzoekje welke wij toen instelden — enkel eens om te zien hoe het nu eigenlijk stond met die kaaibabbels — zijn dan tot ontstellende vaststellingen gekomen.

X X X

Het eerste lid van het « Komiteit van de Koaie » die het had over de slooppremie was een mijnheer, die er inderdaad iets kon van weten, maar die niettemin beter had gezwegen. Hij had inderdaad de gedachte opgevat een nieuw schip te bouwen, maar wilde dan ook genieten van de slooppremie. Nu is het zo, dat om hiervan te genieten er logischerwijze bepaalde voorwaarden dienden vervuld te worden, maar dit zou zo wel in orde komen, want mijnheer die en die zou er eens voor kijken. Toen puntje bij paaltje kwam, liepen de illusies van het komiteitslid op een grote ontgoocheling uit, want geen enkel van de gestelde voorwaarden waren vervuld.

Gevolg: een verbitterd man die er sedertdien een hobby heeft van gemaakt de slooppremie ten pas en ten onpas in het gedrang te brengen.

X X X

Een tweede lid van het « Koaie-komiteit » had het over de dikke onzin die de kooperatieve gedachte wel is, Zijn eerste werk zou er in bestaan dit te doen, en tweedens zou hij dat doen.

Wel, wij zouden er deze idealist eens willen op wijzen dat zijn schuld bij een kooperatieve instelling nog zoveel frank bedraagt — geschreven in verscheidene nullities — en dat zijn eerste werk er zou moeten in bestaan deze te vereffenen. Dan zou men hem niet verdere leveringen geweigerd hebben, en hem aldus verplicht hebben op een ander te gaan, waar de kostprijzen veel hoger zijn.

Mijnheer de schuldenaar, waarom de kooperatieve gedachte afkammen, als gij Uw bete broods er aan verdient?

X X X

Een volgende zaak die volgens het « Komiteit van de Koaie » voor vele verbeteringen vatbaar is, is de opvangregeling. Hier zouden wij de misschien brave mens toch wel eens willen aanraden zijn uitbatingrekening van vóór een vijftal jaar te willen vergelijken met de er op volgende. Zo zou hij kunnen vaststellen dat hij meer reden zou hebben om te zwijgen. Dat er misbruiken bestaan is misschien wel

zo, maar dat is dan in de eerste plaats omdat er mensen uit zijn beroep zijn die hiertoe de aanleiding zijn. Of was het misschien hijzelf die zijn vooropgesteld plannetje in het honderd zag lopen?

« De pot verwijt de ketel dat hij zwart is »...

WAAROM?

Wij stellen ons de vraag: « WAAROM? »

Waarom worden dergelijke nonsens op de kaai verteld? Wat poogt men hiermede te winnen?

Mensen toch! Waar paan wij naartoe als wij moeten vaststellen dat er door enkele « bestweters » feiten aangeklaagd worden die op geen de minste grond rusten, en die zelfs zeer schadelijk kunnen zijn voor het eigen bedrijf.

De slooppremie werd in voege gebracht om Uw verouderde en niet langer rendabele vaartuigen te vervangen! De kooperatieve gedachte werd in het leven geroepen

om U te helpen, om Uw kostprijzen te drukken, en een gezonde uitbating van Uw vaartuig mogelijk te maken! De opvangregeling werd tot stand gebracht om de willekeurige marktprijzen waaraan Uw vangst vroeger onderworpen was, te verdrijven, en U een stabiele prijs te verzekeren!

Zijn dit geen argumenten, die er U zouden moeten toe aanzetten vrouwen te hebben in de bevoegde instanties en U niet te laten leiden door praatjes welke U in de mond gelegd werden door mensen, die zelf het slachtoffer zijn geweest van hun eigen onverantwoord optreden.

Gedachtenwisseling is goed te keuren, zolang deze geschiedt op een gezonde en overlegde manier, en die er in de eerste plaats op afgestemd is het bedrijf te dienen. Laat het evenwel uit zijn met geloof te hechten aan « kaaibabbels » waarvan de geloofwaardigheid ten zeerste in twijfel moet getrokken worden. — B

Vakvertelsel voor vissers

Wij zijn altijd wat pikantig geweest van primitieven. Zij stellen het gemakkelijk zonder onze moderne tuigage. Kalender of uurwerk is hen totaal overbodig. De bezige natuur wijst hen wel deze momenten in het leven die belangrijk zijn. Wij hebben steeds bewondering gehad voor de manier waarop de neger-visser opgenomen is in de tijd. Ook hoe hij weet op welk moment en waar hij een bepaalde vissoort kan vangen. Wat ons betreft, wij weten alvast dat we in mei één jaar ouder zijn, met onze ogen toe. We maken inderdaad de jaarlijkse bloei van het zeewater mee. Er bovenop, zodat we er niks van missen. Het riekt sterk en is groen als erwtensoep. Ondertussen gaat de reuk er reeds uit. De nacht maakt van 't buiswater en 't zog een vuurwerk.

De bloei gebeurt ieder voorjaar als gevolg van het zonnelicht en warmte. Het plankton vermenigvuldigt dan ongelooflijk snel. Haar voedingsstoffen bestaan uit zeezouten. Is dit ongebruikt dan stopt de

ontwikkeling van het plankton. De bloei van het zeewater betekent dat het zeer rijk is aan voedingsstoffen van de vis. Het is ook de periode waarin kleine vis in grote getale wordt gevonden. Dit is normaal gezien dat deze zich voeden met plankton.

De bloei van het zeewater of liever de vermenigvuldiging van het plankton stopt plots, ongeveer na een maand en half. Dan is het voedsel van het plankton, de zeezouten opgebruikt en het zakt naar de zeebodem. Daar vormt het een gunstige wereld voor de vis en de garnaal en verandert terug in zeezouten.

Er kan zich nog een tweede bloei voordoen in het najaar. De zomerwarmte heeft alsdan de bovenste waterlaag verwarmd waarin geen plankton meer leeft. De warme zeewaterlaag kan zich niet mengen met het koudere water der onderste laag maar de herfst laat de bovenste wateren afkoelen. De twee lagen mengen zich terug geholpen door winden en stormen. De zouten der onderste laag komen ook terecht in de bovenste wateren. En daarmee is er terug voeding voor het overblijvende plankton die zich onder enkele nog warme naarszonnestaaltjes, nog eens kan vermenigvuldigen. Echter is deze bloei van minder belang.

Het is gedurende de bloei van het zeewater dat de groei van sommige vissoorten het grootst is. De haring die een grote planktoneter is bewijst het ons. De schol komt zich eveneens te goed doen aan schelpdierjes op de zeebodem.

's Nachts stellen we de aanwezigheid van plankton vast door het schitteren van boegwater en zog. De lichtgevende diertjes bevinden zich in grote getale in het plankton. Planktonrijke plaatsen in de zee zijn een betrouwbare aanwijzing voor kansen op een goede vangst.

L.A. Inghelbrecht

Hoogwaterboekje 1964

PRIJS TIEN FRANK

Verkrijgbaar ter drukkerij van Het Nieuwsblad van de Kust, bij alle dagbladverkopers en boekwinkels alsook in Noordzee Boekhandel, Vindictivelaan 22, Oostende.

Men kan het bedrag ook storten op P.C.R. no 41.89.87 van Het Nieuwsblad van de Kust.